

Maria Zduniak

Maria Zduniak

Ukończyła studia w zakresie teorii muzyki i gry na fortepianie w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej we Wrocławiu (1961), a także w zakresie historii sztuki na Uniwersytecie Wrocławskim (1966). W roku 1977 obroniła pracę doktorską zatytułowaną *Muzyka i muzycy polscy w XIX-wiecznej kulturze Wrocławia*, napisaną pod kierunkiem prof. dra hab. Adama Galosa. Tytuł profesora sztuk muzycznych uzyskała w roku 1994, tytuł profesora zwyczajnego – w roku 2004.

Była wybitnym historykiem kultury muzycznej. Prowadziła badania naukowe dotyczące przede wszystkim historii Śląska, ze szczególnym uwzględnieniem Wrocławia. Stworzyła fundamentalną monografię *Muzyka i muzycy polscy w dziewiętnastowiecznym Wrocławiu*, wydaną nakładem Ossolineum w 1984 roku. Pozostawiła ponadto w swym dorobku trzy książki opublikowane przez Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego: *Sala Muzyczna Uniwersytetu Wrocławskiego* (współautor Henryk Dziurla; Wrocław 1993), *Oratorium Marianum Uniwersytetu Wrocławskiego* (współautorzy: Jan Tomasz Adamus, Henryk Dziurla, Maria Kowalska i Jan Maciej Żelbromski; Wrocław 1999) oraz *Brahms we Wrocławiu* (Wrocław 2004), a także ponad 70 artykułów, które ukazały się w polskich i zagranicznych publikacjach naukowych. Dokonała redakcji naukowej osiemnastu prac zbiorowych, wydanych we wrocławskiej Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego w latach 1970–2007. Dla potrzeb tych publikacji dokonywała przekładów z języka niemieckiego. Przygotowała edycje źródłowe oraz zrekonstruowała partytury utworów Józefa Elsnera i Karola Lipińskiego. Opracowała około stu haseł encyklopedycznych, zamieszczonych w *Encyklopedii muzycznej PWM*, *Encyklopedii Wrocławia*, encyklopedii *Die Musik in Geschichte und Gegenwart* i *Polskim słowniku biograficznym*.

Wzięła udział w ponad 70 ogólnopolskich i międzynarodowych sesjach naukowych w Polsce, Niemczech, Austrii i na Ukrainie. W Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu sprawowała kierownictwo naukowe i organizacyjne ośmiu konferencji z cyklu „Tradycje śląskiej kultury muzycznej” (1980–2001), czterech międzynarodowych sesji naukowych z cyklu „Karol Lipiński – życie, działalność, epoka” (1988–2002), międzynarodowej konferencji „Recepcja twórczości Oliviera Messiaena” (1999) oraz konferencji „Recepcja twórczości Johanna Sebastiana Bacha w XIX i XX wieku” (2000), a także dwu ogólnopolskich konferencji na temat „Józef Elsner – życie, działalność, epoka”, przeprowadzonych w Muzeum im. Józefa Elsnera w Grodkowie (1984) i na Uniwersytecie Opolskim (2002).

Odnaczona Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Uzyskała liczne nagrody

Maria Zduniak

© J. M. Maltzowski

Maria Zduniak odstania tablicę pamiątkową

i wyróżnienia, m.in.: pięciokrotnie – Nagrodę Indywidualną Ministra Kultury, Nagrodę Miasta Wrocławia, Wrocławską Nagrodę Muzyczną, Nagrodę im. Św. Brata Alberta – Adama Chmielowskiego, Nagrodę im. Ks. Prałata Aleksandra Skowrońskiego, a także Medal Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, Medal Chopin-Gesellschaft der DDR oraz trzykrotnie – medale Opolskiego Towarzystwa Muzycznego upamiętniające postaci Józefa Nikorowicza, Carla Marii von Webera i Emanuela Kani.

Wykształciła wiele pokoleń wrocławskich muzyków, pracując w latach 1961–2006 we wrocławskiej Akademii Muzycznej. Wykładała na Wydziale Kompozycji, Dyrygentury, Teorii Muzyki i Muzykoterapii oraz na Wydziale Edukacji Muzycznej, a w ostatnich latach życia także na Uniwersytecie Wrocławskim na odrodzonym w 2003 roku kierunku muzykologii. Prowadzone przez Profesor Marię Zduniak na Wydziale i wrocławskiej Akademii Muzycznej seminarium form muzycznych było fundamentem profesjonalnego wykształcenia wrocławskich teoretyków muzyki, kompozytorów i dyrygentów.

Zainicjowała powołanie we wrocławskiej Akademii Zakładu Historii Śląskiej Kultury Muzycznej, którym kierowała od chwili jego powstania do 2005 roku. W latach 1984–1986 oraz 2002–2004 była dziekanem Wydziału Kompozycji, Dyrygentury, Teorii Muzyki i Muzykoterapii, a w latach 1990–1995 pełniła funkcję prorektora ds. naukowo-dydaktycznych. Z Jej inspiracji nadano wrocławskiej uczelni muzycznej imię Karola Lipińskiego.

Była wzorem rzetelnego naukowca, człowiekiem prawego charakteru i niezłomnych zasad. Wychowana w domu o głęboko patriotycznych tradycjach, szczególnie uwrażliwiona była na kwestie polskości, czemu dawała wyraz tak w pracy naukowej – podnosząc stale temat sprawiedliwej, obiektywnej oceny udziału Polaków w dziejach śląskiej kultury muzycznej, jak i w życiu, otaczając czcią zwłaszcza „Żołnierzach Wyklętych” i krzewiąc pamięć o nich wśród młodszego pokolenia. Poświęciła życie nauce i swym wychowankom, którym zaszczepiła umiłowanie Prawdy, Dobra i Piękna.

Była inicjatorką upamiętnienia najstynniejszej polskiej śpiewaczki tablicą okolicznościową na fasadzie budynku Opery Wrocławskiej. Zmarła 11 marca 2011 roku w Opolu, przeżywszy 77 lat.

© MAESTRO
maestro@maestro.hb.pl